

Co se děje po smrti?

Nebe, peklo, spánek nebo nic?

Radim Passer

14. Radim Passer

Co se děje po smrti? Nebe, peklo, spánek nebo nic?

Hezký dobrý večer vám všem, milé dámy a vážení pánové. I dnes večer bych vás rád přivítal oním krásným křesťanským pozdravem milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. V uplynulých přednáškách jsme dokončili téma Božího soudu a Desatera. V uplynulých dvou přednáškách jsme se zabývali pečetí uprostřed Desatera, tedy Hospodinovou sobotou, dnem, který už při stvoření tohoto světa Bůh požehnal a posvětil. Tedy oddělil jej jako svatý ode všech ostatních dnů. Ve včerejší přednášce jsme se učili, jak došlo k tomu, že lidé svévolně změnili Boží Zákon. V průběhu prvních staletí křesťané především v Římě se chtěli odlišit od Židů a jakýsi kompromis při zestátnění křesťanství císařem Konstantinem vedl k přijetí prvního nedělního zákona.

Dnešní téma je naprosto klíčové pro správné pochopení Božího jednání s člověkem, který padl do hříchu. To téma zní: Co se děje po smrti? Nebe, peklo, spánek nebo nic? A protože i dnes budeme otevírat Bibli, tak na úvod skloníme naše hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já ti chci poděkovat za to, že jsme se tu mohli setkat a s vděčností ve svém srdci ti chci děkovat za to, že tě i dnes můžeme prosit za to, abys tu byl skrze Ducha svatého přítomen. Prosíme tě, abys nám dával moudrost, abychom dokázali správně porozumět tomu, co nám skrze Bibli chceš říci. Modlíme se ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Příběh:

V r. 1956, tedy více než před půl stoletím se belgické Kongo ocitlo v sevření občanské války. Nemocnice Dr. Carlsona byla obsazena povstalci. Mnoho zaměstnanců nemocnice přišlo o život. A na neštěstí i sám Dr. Carlson byl mezi nimi. Jeho tělo objevili až několik dnů potom, co došlo k tomu nesmyslnému vraždění. V kapse jeho pláště našli Nový zákon. Dvnitř tohoto Nového zákona Dr. Carlson napsal datum. Napsal ho den před svou vraždou a k němu jedno jediné slovo, které znělo: POKOJ. Pokoj tváří v tvář nejhorším okolnostem, pokoj tváří v tvář smrti.

Otázkou tedy je, co dodalo Dr. Carlsonovi takový pokoj? Je možné, abychom v sobě měli pokoj a smíření i ve chvíli, kdy čelíme smrti? A co nám může dodat vnitřní klid, když smrt zaútočí? Ohledně smrti existuje mnoho nezodpovězených otázek. Tak tedy, co se stane, když člověk zemře? Čeká nás nebe, čeká nás peklo, či nicota?

Dobře víme, co se stane s fyzickou stránkou člověka. Ale kde je ten život, který v ní žil? Když lidé zemřou, přestanou úplně existovat nebo žije jakési jejich vědomí (někteří tomu říkají nesprávně duše), někde jinde? Bolest smrti je krutá. A to krutá tak, že se nám chce zoufale věřit, že musí být nějaká další cesta posmrtného života. A tak nepřítel Boha i člověka, jak jsme se mohli učit v předcházejících přednáškách, ďábel se snaží využít této lidské bolesti. Využil této lidské bolesti, za kterou je v první řadě zodpovědný on a snaží se jí využít k tomu, aby nás sváděl na scestí. A opravdu jsou způsoby, při kterých lze slyšet hlasy zemřelých a ujišťují nás, že je možné mluvit o životě po smrti.

Můžeme zvážit jméno Jamese von Praagha, tzv. psychické médium. Jeho kniha „Hovory s nebem, poselství média o životě po smrti,“ se dostala na přední místo seznamu bestsellerů poté, co se objevil v televizní show Larryho Kinga na CNN. V srdci bychom si přáli vědět, jak to se smrtí opravdu je. Chtěli bychom mít v srdci pokoj, až se dostaneme do blízkosti tohoto okamžiku.

Co říká Bůh ohledně této otázky? Říká Bible něco o tom, co se stane, až zemřeme? Víte, jaká je odpověď? Bible nás nenechává v nevědomosti ohledně této pro lidi tolik klíčové otázky. Odpověď nalzáme ve vzkříšení Ježíše Krista. Poté, co Ježíš zemřel na kříži, jeho přátelé uložili jeho tělo do nového Josefova hrobu. Římský vládce Pilát poslal stráž a jeho vojáci zapečetili kámen, který zakrýval hrobku, římskou pečetí. A tak nikdo nemohl vzít jeho tělo. Nikdo, kromě Ježíšova Otce. V neděli, brzy ráno, když ještě byla tma, sestoupil s nebe zářivý anděl a odvalil těžký kámen, který neprodyšně zatarasil vchod do hrobky a vyzval Ježíše, aby vyšel ven. Vzkříšený zachránce vykročil v totálním vítězství nad smrtí, jako mocný dobyvatel. A slávou anděla byli vojáci sraženi na zem, jak v Bibli můžeme číst, jako mrtví. Příběh Kristova vzkříšení byl motivující silou rané křesťanské církve, protože Římané neměli naději tzv. za hrob. Viděli jen to, že hrob byl tmavou, hlubokou jámou, z něhož se nikdo nevrátil živý. A nyní měli křesťané zprávu o té nejpravdivější naději. Hrob nebyl posledním místem člověka na zemi. A ti, kdo zemřeli v Kristu, mohou jednoho dne žít znovu.

Letos v říjnu jsem měl možnost navštívit katakomby pod Římem. Ty ukazují rozdíl mezi smrtí nevěřících lidí a smrtí křesťanů v té době. Můžeme si tam povšimnout různých epitafů na hrobkách těch, kdo zemřeli v pohanské beznaději. Znovu a znovu se opakují nápisy se slovy žalu. SBOHEM NAVŽDY! nebo POSLEDNÍ SBOHEM! Naproti tomu si

můžeme také povšimnout nápisů na hrobech křesťanů. SBOHEM, DOKUD SE ZNOVU NESETKÁME! nebo DOBROU NOC AŽ DO NOVÉHO RÁNA! Jejich hroby obsahovaly nápisy s nadějí a odvahou vyhlížející den vzkříšení.

Náš první text je z knihy Zjevení, kde Ježíš Kristus (90. léta 1. stol.) na ostrově Patmos oslovil apoštola Jana: „**Jsem ten živý, byl jsem mrtev, a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.**“ Zj. 1:18. Může být nějaká lepší zpráva? Ježíš Kristus má klíče od smrti a hrobu. Naděje na budoucí vzkříšení by nebyla reálná, pokud bychom nevěděli, co má Bůh pro své děti připraveno. V listě Korintským říká apoštol Pavel o smrti a vzkříšení a jasně zde hlásá, že pokud není vzkříšení, potom není žádné budoucnosti pro křesťany. „**Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu.**“ 1. Kor. 15:16-18. Abychom porozuměli tomuto textu, je třeba porozumět tomu, co Bible učí o smrti, jako takové.

Když Bůh stvořil člověka, nikdy nebylo jeho záměrem, aby člověk zemřel. Boží činy jsou vždy dokonalé. Čili Pán Bůh stvořil člověka a jiné ostatní bytosti ne k tomu, aby umírali, ale k tomu, aby žili. Když stvořil Adama, podíval se na to, co stvořil a Bible k tomu říká v 1. Mojžíšové knize, že všechno bylo velmi dobré. A tak na planetě Zemi před pádem Adama a Evy do hříchu nebylo smrti, nebylo nemocí a nebylo ani bolesti. Bůh řekl prvním lidem: „**A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.**“ 1. Moj. 2:16-17. Jinými slovy řekl, že se stanou smrtelnými lidmi.

Další kapitola tohoto příběhu už není tak radostná. 1. Mojžíšova 3. kapitola zaznamenává onen tragický příběh. Před Evou se objevil ďábel, který použil jako médium hada. A ďábel pokoušel Evu, aby neuposlechla Boha, a aby jedla ze zakázaného stromu. A když Eva odpověděla, že Bůh řekl, aby nejedli ovoce toho stromu, jinak že by zemřeli, tak had naopak prohlásil, jak můžeme číst: „**Nikoli, nepropadnete smrti.**“ 1. Moj. 3:4. V podstatě toto je první lež, zaznamenaná v Bibli ohledně smrti. Eva se rozhodla věřit ďáblovi a jedla ze stromu poznání dobra a zla. Můžeme to říci i jinými slovy, že ďábel vlastně řekl: „Bůh je lhář, on vám chce něco zatajit. Když budete poslouchat mě, tak na tom budete lépe.“

Bůh byl přinucen izolovat Adama a Evu od stromu života, protože, a je to opět logické, aby se nestali nesmrtelnými hříšníky. „**Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.** 1. Moj. 3:22. Bůh totiž zaslubuje čistý vesmír bez hříchu a tudíž hříšník nemůže žít navěky. „**Proto je Hospodin vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat.**“ 1. Moj. 3:23. a

tak smrt vešla mezi lidi, protože se neposlušností, tedy hříchem oddělili od Boha. Oddělili se od jediného zdroje života. Vytáhli ten pomyslný kabel ze zástrčky. Obrazně řečeno odpojili se od jediného zdroje života, na který byli oním životodárným kabelem napojeni. Opět, když to řeknu obrazně, žili dále už jen do té doby, než se jim vybily jejich zbývající baterie. Po pádu do hříchu řekl Bůh Adamovi: „Budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“ 1. Moj. 3:18-19. Po pravdě řečeno, naše moderní věda také ví, že lidské tělo se skládá výhradně z částic, které se nacházejí na naší zemi. Takže prach jsi a v prach se navrátiš. Zde je klíč k pochopení, o čem je vlastně smrt a jaký je Boží záměr, aby nás zachránil od věčného odcizení se od Boha.

Bible říká, že se člověk vrací do prachu země, ze které byl vzat. Všimněme si, jak Bůh stvořil prvního člověka. „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.“ 1. Moj. 2:7. Bible jasně říká, že Bůh mu vdechl v chřípí dech života a tak se stal člověk živým tvorem. Přesnější kralický překlad říká, že tak se stal člověk ŽIVOU DUŠÍ. Takže živá duše je to, jak tu jeden druhého vidíme. Bůh vzal půdu země a vytvořil člověku tělo. Když dokončil stavbu těla, měl pouze tělo bez života. Bylo potřeba více, aby se z těla stala živá bytost. A Bible říká, že Bůh vdechl do Adamova chřípí dech života, a tak se člověk stal živou duší. Takže živá duše je ta komplexní živá bytost. Na základě tohoto biblického textu můžeme udělat tuto jednoduchou rovnici.

Tělo (prach ze země) + Boží dech života = živý tvor (živá duše).

Analogicky rovnice, týkající se smrti je následující:

Živý člověk (živá duše) – odnětí Božího dechu života = mrtvý člověk (duše).

Moudrý král Šalomoun inspirován Božím duchem napsal: „A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.“ Kaz. 12:7. Je to v podstatě tatáž věc, kterou říká o smrti první napsaná kniha Bible Jób. „Ale dokud budu dýchat, dokud Boží dech bude v mých chřípích.“ Jób 27:3. Tady si můžeme znovu povšimnout, slov Bible, dokud Boží dech bude v mých chřípích. Chvála Bohu za to, jak je Bible jednoznačná pro všechny, kteří Bibli důvěřují. Další text na toto téma je v Žalmu. „Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není. Jeho duch odchází, on se vrací do své země, tím dnem berou za své jeho plány.“ Ž. 146:3-4. A tak král David odhaluje pravdu o smrti, když říká, že dech opouští tělo a člověk se vrací do země. Člověk umírá a po smrti člověk nemá žádné vědomí. To je naprosto v souladu s tím, co napsal další moudrý muž král Šalomoun. „Živí totiž vědí, že zemřou, mrtví

nevědí zhola nic a nečeká je žádná odměna, jejich památka je zapomenuta.“ Kaz. 9:5.

Přátelé, tak si můžeme položit další otázku: „Mají tedy lidé podle Bible po smrti nějaké vědomí?“ Jinak řečeno: „Kolik toho vědí mrtví lidé?“ Boží slovo říká naprosto jednoznačně, že nic. A nic neznámá něco. Nic znamená nic. Tato slova jsou v souladu s tím, co napsal autor Žalmu, že mrtví nejsou v nebi, aby chválili Boha. Tak nás napadá hned další otázka: „Kde tedy jsou?“ Kazatel o tom říká: „**Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje.**“ Kaz. 9:6. A David říká: „**Mrtví nechválí už Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha.**“ Ž. 115:17. Několik veršů ještě z knihy Jób: „**Zemře-li muž, rozpadne se. Zhyne-li člověk, kam se poděl? Člověk ulehne a nepovstane a dokud nebesa budou, neprocitne, ze spánku se neprobudí. Kéž bys mě skryl v podsvětí a schoval mě, než pomine tvůj hněv, stanovil mi lhůtu a pamatoval na mě.**“ Jób 14:10.12-13. Zde přímo z Božího slova se můžeme dozvědět, že když člověk umírá a leží v hrobě, tak odtud nevstane, až do dne vzkříšení. Všimněme si, jak to popisuje Bible.

„**Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel, čekal bych po všechny dny své služby, až budu vystřídán. Zavolal bys a já bych se ozval.**“ Jób 14.14-15. A další verš. „**Abych pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě ustelu ložce své.**“ Jób 17:13. Všimli jsme si, že také Jób hovoří o smrti jako o spánku. Podobně se vyjadřují i jiní pisatelé Bible, logicky inspirovaní tím samým zdrojem – Božím duchem. David napsal: „**Shlédni, Hospodine, Bože můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči, ať neusnu spánkem smrti.**“ Ž. 13:4. David se bál spát spánkem smrti, protože on chtěl žít. Prorok Daniel, který žil v 6. století př. Kr. také hovořil o mrtvých, kteří budou vzkříšeni. „**Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.**“ Dan. 12:2. Bible je úžasná i z hlediska své jednoty na tato témata. Jedna z nejpovzbudivějších pravd v Božím slově je, že když člověk zemře, tak on nebo ona tiše odpočívají, nerušení problémy života, a to do té doby, dokud nezazní hlas dárce života.

Je zde opět otázka: „Lze se vůbec divit, že Bible přirovnává smrt ke spánku?“ Prorok Nátan řekl králi Davidovi, co se mu stane v čas jeho smrti. „**Až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům.**“ 2. Sam. 7:12. Sám Ježíš Kristus nazýval smrt spánkem. Použil stejné výrazy, aby popsal smrt svého přítele Lazara. Podívejme se na to, jak Ježíš a jeho blízcí přátelé hovořili o smrti. V Betanii byla domácnost, kterou Ježíš často navštěvoval. Domov Lazara, Marie a Marty. Bible říká v Janově evangeliu: „**Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval.**“ Jan 11:5. A když byl jednou Ježíš se svými učedníky u řeky Jordán, dostal naléhavou zprávu od svých přátel z Betanie. Ta zpráva zněla, že Lazar je vážně nemocen,

ale Ježíš zůstal na onom místě ještě další dva dny. Pak můžeme číst pokračování tohoto příběhu. „**Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit. Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojdme k němu!“ Jan 11:11-15.** A tak šli do Betanie, kde žila zmíněná rodina. Když se přibližovali k městu, Marta jim běžela naproti. Řekla: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr zemřel...**“ A Ježíš jí řekl: „**Tvůj bratr vstane.**“ Marta řekla: „**Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.**“ **Jan 11:21-22.** Marta ujistila Ježíše, že se těší na to, až uvidí Lazara během vzkříšení na konci dějin. Ježíš se ale chystal představit jakýsi vzrušující náhled této události. Pak Ježíš řekl: „**Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.**“ **Jan 11:25.** Když Ježíš přišel ke hrobu Lazara, tak apoštol Jan ve svém evangeliu líčí: „**Ježíšovi vstoupily do očí slzy.**“ **Jan 11:35.** Ježíš ale neplakal kvůli svému příteli Lazarovi, protože Ježíš věděl, že ho vzkřísí k životu. Ježíš plakal kvůli zármutku, který prožívala rodina a přátelé, zármutku, který budou prožívat i lidé dalších generací, když ztratí své milované. Ježíš požádal, aby kámen, který byl přivalen ke schodu do hrobu, aby tento kámen odstranili. Sestra zemřelého Marta mu řekla: „**Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.**“ **Jan 11:39.** Ano, Ježíš zpozdil svůj příchod do Betanie několik dní. A toto zpoždění odstranilo jakoukoliv pochybnost o tom, zda byl Lazar mrtev. Ale kámen byl odvalen a Ježíš hlasitě zvolal: „**Lazare, pojd' ven!**“ **Jan 11:43.** Ježíš logicky, jak jsme mohli z Bible pochopit, nevolal Lazara dolů z nebe, ale volal jej ven z hrobu, kde spal spánkem smrti. Někdo poznamenal: „**Ještěže Ježíš řekl Lazare, protože jinak by se otevřely všechny hroby na zemi.**“ Jaký to byl krásný den pro tři přátele v Betanii. Jaká nádherná zkušenost, kterou mohli prožít.

Další biblický text, který mluví o 2. Ježíšově příchodu a vzkříšení spravedlivých můžeme najít v 1. listě Tesalonickým. „**Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději... Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.**“ **1. Tes. 4:13-16.** Pavel popisuje detailně události, které se odehrají, když Ježíš Kristus přijde. „**Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je smrti tvé vítězství? Kde je smrti, tvá zbraň?**“ **1. Kor. 15:51-55.** Logicky s těmito těly, které podléhají zkáze a nemocem, bychom nemohli prožívat věčný život. A tak živí věřící budou proměněni při 2. příchodu a zesnulí věřící budou vzkříšeni.

Ježíš řekl svým učedníkům, že všichni lidé vstanou z hrobu. Pro někoho to může být překvapivé, ale pojďme si přečíst text v Janově evangeliu: „Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou, ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.“ Jan 5:28-29. Zkusme se teď na chvíli zamyslet. Kdyby lidé odcházeli po smrti buď do nebe nebo do pekla, proč by bylo ještě za potřebí vzkříšení spravedlivých a vzkříšení nespravedlivých? Proč se o tom Ježíš zmínil, když hovořil o svém druhém návratu? Kristus říká: „Hle, přijdu brzo a má odplata se mnou, odplatím každému podle toho, jak jednal.“ Zj. 22:12. Učili jsme se, že už 166 let žijeme podle biblického proroctví v době, kdy v nebi probíhá soud. Ten soud bude probíhat až do doby těsně před Kristovým návratem, protože jak vyplývá z tohoto verše, že když se Ježíš vrátí, tak jeho odplata už přijde s ním. Takže o věčném údělu každého jednotlivce v té době už musí být rozhodnuto. Proto jsou i naprosto logická i ta dvě vzkříšení ze spánku smrti, jak jsme mohli číst v Bibli. Vzkříšení k životu věčnému a vzkříšení k odsouzení. Tedy k tomu definitivnímu zániku. Zdá se to jednoduché. Když lidé zemřou, tak spí a odpočívají od své práce a od svých problémů, dokud Ježíš nepřijde. A nejsou trápeni tím, co se děje s jejich blízkými, v tomto častokrát zlém a nespravedlivém světě. Můžeme si jen představit určité události, které se stávaly, že když zemřel bohabojný otec od rodiny a o několik let později v této zemi vypukla občanská válka, tak jeho žena a dcera byly znásilněny a zabity krutými a bezohlednými žoldáky. Nebo jiný příběh. Když zemřela zbožná matka umírající na nevléčitelnou chorobu, která po sobě zanechala malé, nezaopatřené děti a za nedlouho po její smrti si její manžel, který holdoval alkoholu našel novou přítelkyni, ale ta udělala jejím dětem ze života peklo. A tak bych chtěl říci v tuto chvíli, přátelé, že Boží milosrdenství je mnohem větší, než jsou představy mnohých lidí o tom, co se děje po smrti.

Když lidé zemřou, tak bez jakéhokoliv vědomí odpočívají spánkem smrti od své práce, od svých problémů, nerušení tím, co se děje na tomto světě, dokud nepřijde Ježíš. A jaký je důvod Ježíšova příchodu? Přijde, aby vzkřísil zesnulé věřící a znovu se setkal se všemi, kdo vírou přijali jeho oběť a dar spasení a věčného života. My víme, že tato oběť spasení a věčného života je nabízena všem lidem na této zemi bez rozdílu, že záleží jen na nás samotných, jak na tu nabídku budeme reagovat. A když Ježíš přijde, aby přivítal ty, kteří ho věrně následovali během svého života, tak pak se můžeme zaposlouchat do slov této dobré zprávy: „Potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“ 1. Tes. 4:17. Viděli jsme, že všichni zachránění

budou mít oslavené tělo, jako Ježíš, že přijmou nesmrtelnost, tedy dar věčného života, aby mohli žít s Bohem navždy.

Ale někdo může položit otázku: „Ale jak to tedy bylo s tím lotrem na kříži?“ Ten známý novozákonní příběh. Podívejme se na to, co Bible učí o tomto lotrovi a o slibu, který mu Ježíš dal. Ježíš byl ukřižován mezi dvěma lotry, aby ho ti, kdo ho ukřižovali mohli ztotožnit se zločinci. Markovo evangelium říká, že nejdříve se oba lotři Ježíši vysmívali a vyzývali ho, jestli má moc, ať osvobodí sám sebe i je. Pak ale jeden z nich začal litovat svého života, tedy činil pokání a prosil o záchranu. U Lukáše můžeme číst: „**Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.**“ Ježíš mu odpověděl: „**Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji.**“ Luk. 23:43. Podívejme se na tento slib znovu. Je to přesně tak, jak Ježíš řekl. Dnes, tedy právě teď, můžeme také i my mít tuto jistotu, protože jedině v Ježíši Kristu je jistota věčného života. Jestliže v tento okamžik se rozhodneme přijmout Ježíše Krista, jako svého Spasitele do našeho života, tak Bible říká, že máme jistotu věčného života. A i když Kristus měl v ten den zemřít a měl v hrobu ležet až do nedělního rána, tak Ježíš zaručil vysvobození z hrobu. To byla nádherná jistota pro umírajícího zločince. Neměl totiž žádnou jinou naději, viděl před sebou pouze temnotu, která děsila jeho duši. Ježíš mu však slíbil naději, která sahá až za hrob. Ježíš slíbil tuto naději lotrovi ve chvíli, kdy umíral. „Dnes ti říkám, (tedy právě teď tě ujišťuji), budeš se mnou v ráji.“ Někteří se domnívají, že Ježíš slíbil lotrovi, že půjde okamžitě do ráje, že půjde okamžitě do nebe.

Ale přátelé, ani sám Ježíš nešel do ráje, když zemřel. Bible říká, že ten den Spasitel světa zemřel a byl pohřben ve vypůjčené hrobce. V nedělní ráno se Ježíš po svém vzkříšení ukázal Marii. Ona ho chtěla uctívat, jenže on ji v tom bránil, protože ještě nevystoupil do nebe. Poslouchejte, co jí řekl: „**Dosud jsem nevystoupil k Otci.**“ Jan 20:17. Bylo nedělní ráno a on řekl, že ještě nevystoupil ke svému Otci. A tak je logické, že ani Ježíš nemohl být v pátek v ráji. Ani Bible neříká, že by lotr měl být v pátek v ráji. „**Poněvadž byl den přípravy** (pátek den před sobotou) **a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži, na tu sobotu totiž připadal veliký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti, a aby byli sňati s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali.**“ Jan 19:31-33. A tak dvěma lotrům zlámali nohy, aby nemohli utéci. Na kříži se totiž umíralo běžně více než 24 hodin. Ale Ježíšovi nohy nelámali, protože byl už mrtev v pátek. A tak ani lotři ani Ježíš nebyli v pátek v ráji. Pán Ježíš Kristus zaplatil nejvyšší cenu za naše vykoupení a spasení. Nejvyšší cenu za naši obnovu. A tak věčný život, vítězství nad smrtí, je také tím největším darem, který může Ježíš dát lidstvu. Po pravdě řečeno, všechny ostatní

dary nemají vlastně žádnou hodnotu nebo žádný význam bez tohoto daru věčného života. Když si uvědomíme, jaká je ta nejvyšší hodnota, kterou máme, tak je to zcela logicky život. A jestli Bůh nabízí život věčný, tak já jsem si alespoň pro sebe řekl, že bych byl asi blázen, kdybych o to nestál. A je jenom na nás, abychom Pána Boha o tento dar požádali. A toto naše rozhodnutí je to největší, které kdy učiníme. Na něm totiž závisí naše věčná budoucnost. Dar nevyčíslitelné ceny, dar věčného života je zaslíben každému, kdo přijme Krista za svého Zachránce a Pána. Nikdo z nás není tak dobrý, aby si mohl sám ve svých skutcích zasloužit věčný život. Věčný život zůstane vždy nezaslouženým Božím darem. Je to dar Boží milosti. A kolik nás tento dar bude stát? Cenou je naše srdce odevzdané Bohu. Tento dar získáváme zdarma. Ježíš Kristus říká: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ Mat. 10:8. Bůh nás vede k tomu, aby ti, kteří už uvěřili a přijali tuto dobrou zprávu do svého života, se o tuto radost zase dělili s dalšími lidmi. Ale po pravdě řečeno, jak jsme si řekli, že tento dar dostáváme zdarma, ale stojí nás to obrazně řečeno úplně všechno. V tu chvíli se změní priority v našem životě.

V tu chvíli je Pán Bůh číslem jedna a potom i každý den našeho života. Protože jediné v případě, že Bohu odevzdáme celý svůj život, tak on může změnit naše srdce. On může změnit naše sobecké povahy a pyšná srdce. A cenou je tedy jenom to odevzdané srdce Ježíši. Očištěné a změněné srdce. Pyšné a sobecké srdce proměněné u nohou golgotského kříže. A to vše umožnil Kristus všem lidem bez rozdílu díky oběti na Golgotě, která je dostatečná pro spasení pro každého člověka. Ježíš Kristus je totiž větší Spasitel, než jsou všichni lidé dohromady hříšníci. A tak život věčný je náš, pokud ho skutečně chceme. Pokud po něm opravdově toužíme. Máme slavnou naději, která sahá až za hrob. A proč až za hrob? Protože On, Ježíš Kristus žije. Máme možnost sloužit živému Bohu. Bohu, který zvítězil nad hříchem a nad smrtí.

Příběh:

V jednom malém městě východního pobřeží USA pořádali biblické přednášky. Na jedno takové setkání přišel mladý muž, který trpěl depresí. Posluchárna byla hned vedle hřbitova. A tak před vstupem do posluchárny, kde probíhala jedna z přednášek se procházel tento mladý muž pomalu hřbitovem. Zpochybňoval ve své mysli smysl života. Toužil po odpuštění a pokoji v srdci. A když přemýšlel o smrti, tak chtěl jistotu věčného života víc, než cokoliv ostatního.

Každý z nás může mít tento pokoj, tuto naději, tuto jistotu věčného života. Je jen jediná bytost v celém vesmíru, která nám tuto naději může dát. A tou bytostí je Ježíš. Když k němu přijdeme, tak on nás nikdy nevyžene ven. Pán Ježíš touží po tom, aby tuto jistotu věčného života

měl každý z nás. Také dnes večer vás chci vyzvat, pokud chcete ve svém srdci udělat toto rozhodnutí, pokud vnímáte, že Boží duch na vás působí, tak Pán Bůh v nás čte jako v otevřené knize. Každý z vás to rozhodnutí může udělat sám pro sebe. Chtěl bych vás na závěr i dnes pozvat k modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl s vděčností a pokorou ve svém srdci poděkovat za to, že jsi nám dal své slovo, že jsi nám dal tento úžasný plán záchrany člověka, který padl do hříchu. Že jsi nás zachránil z té beznaděje, která by na každého z nás jednoho dne čekala. Děkuji ti za biblické pravdy, které se můžeme dozvědět o tom, co se děje po smrti. Děkuji ti za to, že máme každý z nás, jak tady jsme před tebou naději na vzkříšení a věčný život. Že to závisí vlastně jen na našich postojích. A tak tě chci poprosit za každého jednotlivého z nás, aby pokud možno, až ty přijdeš, aby tam nikdo z nás zbytečně nechyběl. Modlím se ve jménu Ježíše Krista. Amen.